

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-128/2025-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji Ivanki Banović, kao sutkinji pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Maje Blažević, OIB: 87209369354, iz Đakova, Andrije Hebranga 98, zastupane po punomoćniku Dini Vukušiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska Avenija 6, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 24. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice uz zamjениčkog punomoćnika Marina Brajka, odvjetnika u Đakovu, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 2. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj 762-53025445 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine sklopljen 30. kolovoza 2010. godine između tužiteljice Maje Blažević i prednika tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., a koji glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,50% (dvacijelihpet posto) iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, tužiteljici Maji Blažević, OIB: 87209369354, isplatiti iznos od 383,81 eura na ime naplaćenih jednokratnih troškova obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od 29. rujna 2010. do 30. lipnja 2011. godine po stopi 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište

primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, tužiteljici Maji Blažević, OIB 87209369354, naknaditi parnični trošak u iznosu od 436,64 eura sa zateznim kamatama tekućim od 2. listopada 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se, kao neosnovan, zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška u preostalom iznosu od 400,00 eura.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je dana 5. svibnja 2025. podnijela ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi kako je 30. kolovoza 2010. godine s pravnim prednikom tuženika, Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sklopila Ugovor o kreditu broj 762-53025445 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (dalje: Ugovor) na iznos od 15.900,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. U članku 5. predmetnog ugovora o kreditu ugovorena je odredba prema kojoj su tužiteljici prije isplate iznosa kredita odbija iznos od 2,50% kredita na ime jednokratnih troškova obrade. Prethodno podnošenju tužbe, tužiteljica je od tuženika ishodila potvrdu iz koje je razvidno kako je za predmetni Ugovor tužiteljica platila naknadu za jednokratne troškove obrade kredita u iznosu 2.891,81 kuna/383,81 eura. Navodi da je ista odredba potpuno nejasna i općenita, ne ukazuje na što se odnosi, tužiteljica nije imala mogućnost unaprijed pregovarati s tuženikom o ovoj odredbi, obzirom da je tužiteljica potpisala tipiziran ugovor kojeg je formulirao tuženik, te tužiteljica nije imala utjecaja na sadržaj ugovora, a sporna odredba uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu nje kao potrošača. Slijedom navedenog, tužiteljica predlaže sudu da utvrdi ništetnost navedene odredbe i naloži tuženiku isplatu, kako je to sve pobliže navedeno u izreci ove presude, te da tuženika obveže naknaditi tužiteljici troškove ovog parničnog postupka.

2. Tuženik u odgovor na tužbu ističe kako se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Prije svega prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj u odnosu na stvarnu vrijednost predmeta spora. Navodi kako naknada za obradu kredita čini cijenu tog kredita, koja je tužiteljici bila iskazana kroz postotak od ukupne glavnice odobrenog kredita ali i kroz institut efektivne kamatne stope čime je tužiteljica primila potpunu i transparentnu informaciju o cijeni kredita. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužiteljici da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za nju proizlaze iz sporne odredbe. Kako je ista odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, te predstavlja cijenu usluge, tada se ne provodi test poštenosti, te je predmetna odredba valjana i zakonita. Nadalje, tuženik ističe kako je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate

kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade kredita od 2,50% iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 5. Ugovora ne podliježe testu nepoštenosti. Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom, jer on kroz spornu naknadu naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o spornoj odredbi, "drugim" troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovor ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba, jer je riječ o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužiteljica je bila upoznata s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tuženik ističe i prigovor zastare, te navodi da je kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, a nije moguće zanemariti isti institut u situaciji kada je o sklapanju Ugovora i odredbi koje su predmet ovog spora prošlo više od 15 godina. To razdoblje premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač mogao steći svijest o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora. Zaključno, tuženik predlaže sudu da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužiteljice na plaćanje troškova parničnog postupka.

3. Tužiteljica se podneskom od 8. srpnja 2025. godine očitovala na navode tuženika iz odgovora na tužbu te navela kako tuženik neosnovano prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora, jer tužba u ovom predmetu sadrži deklaratorni tužbeni zahtjev uperen na utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi i kondemnatorni zahtjev za isplatu temeljem istih ugovornih odredbi pa je zbog toga tako vrijednost predmeta spora postavljena, a isto tako nema smisla da se kao vrijednost predmeta spora uzima samo vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Nadalje navela je kako traži utvrđenje ništetnosti naknade iz članka 5. Ugovora gdje se spominje sintaksa jednokratni troškovi obrade, a nigdje dalje u Ugovoru ne spominje se koja je svrha te naknade. Odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori trebala bi biti transparentna. S obzirom na test poštenosti navela je da se radi o tipskom ugovoru, da je isti prezentiran po principu uzmi ili ostavi kao i da je naknada proizvoljan iznos tuženika i isti predstavlja fiktivni trošak. Na kraju je navela kako tuženik neosnovano spori i prigovor zastare iz razloga što smatra da zastara za isplatu u ovom predmetu teče tek od dana utvrđenja pojedine ugovorne odredbe ništetnom, tj. danom donošenja konkretne presude.

4. Radi razjašnjenja spornih a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je tijekom postupka pročitao predmetni Ugovor o kreditu broj 762-53025445 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 30. kolovoza 2008. (str. 6 do 11 spisa), odgovor banke od 15. travnja 2025. (str. 12 spisa) te saslušao tužiteljicu kao stranku.

5. Sud nije provodio financijsko-knjigovodstveno vještačenje jer je tuženik u podnesku od 25. kolovoza 2026. (str. 113 spisa) izrijekom naveo kako osporava samo osnovu tužbenog zahtjeva, dok datum i visina utužene naknade nije sporna, a isti je

dokazni prijedlog i postavljen od strane tužiteljice samo ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u smislu članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje ZPP), kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Predmet ovog spora je zahtjev tužiteljice za utvrđivanjem ništetnosti odredbe članka 5. Ugovora sklopljenog 30. kolovoza 2010., kojim je određena naknada za jednokratne troškove obrade kredita, u visini od 2,50% od iznosa kredita, te postoji li obveza tuženika na isplatu iznosa od 383,81 eura na ime vraćanja naplaćene naknade po spornoj odredbi čl. 5. predmetnog Ugovora.

8. Među strankama nije sporno da je dana 30. kolovoza 2010. godine tužiteljica s pravnim prednikom tuženika, Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sklopila Ugovor o kreditu broj 762-53025445 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine na iznos od 15.900,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Nije sporno niti da je člankom 5. predmetnog Ugovora određena naknada za jednokratne troškove obrade kredita u visini od 2,50% od iznosa kredita.

9. Među strankama je sporno je li u predmetni Ugovor inkorporirana odredba o tzv. ulaznoj naknadi, tj. naknadi o jednokratnim troškovima obrade kredita nepoštena, a time i ništetna, postoji li obveza tuženika na isplatu naplaćenog iznosa po toj odredbi, na ime stečenog bez osnove, te je li nastupila zastara tražbine.

10. Iz Ugovora o kreditu broj 762-53025445 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (str. 6 do 11 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 30. kolovoza 2010. godine između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnika kredita, u iznosu od 15.900,00 eura bez određene namjene, da se na iskorišteni iznos kredita obračunavaju kamate od 10,49% dekurzivno godišnje, te da je kamatna stopa promjenjiva. Iz članka 5. Ugovora proizlazi kako se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,50%, a u daljnjem dijelu istog članka stoji da se korisnik obvezuje isto tako snositi troškove javnobilježničke pristojbe i nagrade, kao i sve ostale troškove vezane uz zaključenje predmetnog Ugovora i naplatu tražbina iz istog (sudske troškove i pristojbe, troškove upisa, troškove izdavanja brisovnog očitovanja, izjave o povratu vlasništva i dr.) koji bi eventualno nastali.

11. Iz odgovora banke od 15. travnja 2025. (str. 12 spisa) proizlazi kako je naknada za obradu kredita po predmetnom Ugovoru naplaćena 29. rujna 2010. u iznosu od 2.891,81 kuna.

12. Tužiteljica saslušana kao stranka je u svom iskazu navodila kako je predmetni kredit podizala u kolovoza 2010. godine u poslovnici banke prednice tuženika, a kredit joj je trebao u privatne svrhe za adaptaciju obiteljske kuće u kojoj živi. Radilo se o nenamjenskom kreditu u iznosu od 15.900,00 eura, te je tvrdila kako se radilo o kreditu koji je u cijelosti utrošen u privatne svrhe, jer nikada nije imala na svom imenu obrt ili trgovačko društvo, a zaposlena je u državnoj službi. Prilikom zaključenja predmetnog Ugovora, rečeno joj je tek da se moraju platiti troškovi obrade kredita, tzv. ulazna

naknada, te da se kredit ne može dobiti bez plaćanja te naknade, a čiji iznos je bio unaprijed određen od strane banke, na obrascu ugovora, u visini od 2,50% od iznosa kredita, te na visinu ove naknade nije imala mogućnosti utjecaja niti pregovaranja. Navela je kako se, naime, radilo o ugovoru "uzmi ili ostavi", a nije joj ni objašnjeno koje je to troškove obrade kredita ovom naknadom podmirivala, jer to nije bilo navedeno u obrascu ugovora, tako da ni dan danas ne zna što je platila. Pored ove naknade, snosila je i druge troškove kao što su primjerice bili troškovi javnog bilježnika prilikom ovjere ugovora. Naknada joj je naplaćena na način da se iznos kredita prilikom isplate umanjio za istu. Na kraju, navela je kako smatra da je iznos naplaćene naknade pretjerano visok, s obzirom na iznos kredita, ali nije imala druge opcije jer nije bilo mogućnosti dobiti kredit bez plaćanja ove naknade.

13. Sud je prihvatio iskaz tužiteljice kao istinit, jer je tužiteljica uvjerljivo i sukladno priloženoj materijalnoj dokumentaciji iskazivala, a čijem iskazu se nije ni prigovaralo, niti se ičim doveo u pitanje ili osporio.

14. Iz ovako reproduciranih i ocijenjenih dokaza, sud je nedvojbeno utvrdio da su prednik tuženika i tužiteljica sklopili predmetni Ugovor o kreditu i da je tužiteljica isti sklapala u svojstvu potrošača, jer je kredit podizan i utrošen u privatne svrhe, zatim, da je banka unaprijed sastavljala predmetni Ugovor, a da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi", da ga je tužiteljica dobila tek na potpisivanje, da prilikom zaključenja istog nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o naknadi za obradu kredita, budući da je ista bila propisana unaprijed od strane tuženika, koji je samostalno odredio njenu visinu, i to u postotnom iznosu zavisnom od iznosa kredita, na čiju visinu tužiteljica nije mogla utjecati, smanjiti ili izbjeći. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj utužene odredbe predmetnog Ugovora, utvrđeno je da tužiteljica nije valjano ni upoznata sa tom odredbom i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takove naknade odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom obrade zahtjeva za kredit, jer kako već navodi tužiteljica u svojem iskazu, ista nije dobila pojašnjenje koji se to troškovi obrade kredita njome naknađuju, a niti su isti bili navedeni u obrascima Ugovora, a isto tako, morala je plaćati i ostale troškove koji su nastali prilikom zaključivanja Ugovora, pa je tako primjerice platila i troškove javnog bilježnika radi ovjere Ugovora, radi čega sve, i dana danas ne zna što je predmetnom naknadom plaćeno.

15. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine” broj 125/07, 79/07, 79/09, 89/09, 75/09, 133/09, dalje: ZZZP) i odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05. i 41/08., dalje: ZOO) koje su bile na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, te Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. godine.

16. Prema odredbi članka 96. stavkom 1., 2. i 4. ZZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s time da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog trgovca.

U stavku 4. istog članka propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema odredbi članka 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, prema odredbi članka 102. stavka 1. i 2. istog zakona nepoštenu ugovorna odredba je ništava, a ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

17. Odredbom članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima reguliraju se nepošteni uvjeti u potrošačkim ugovorima te se smatra nepoštenom ona jednostrano određena klauzula koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja prouzroči značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Opća klauzula nepoštenosti obuhvaća tri glavna kriterija i to da ugovorna odredba mora biti takva da se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, mora postojati značajna neravnoteža u stranačkim pravima i obvezama, te mora se protiviti načelu savjesnosti i poštenja.

18. Prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

19. Prema odredbi članku 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema članku 1115. kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

20. Prema stavu ovog suda, u konkretnom slučaju, navedena odredba u predmetnom Ugovoru je nepoštenu sukladno članku 96. stavku 1. ZZP-a. Naime, ista je određena u tipskom, tj. standardiziranom ugovoru od strane banke, dakle, trgovca, na unaprijed formuliranim obrascima, pa se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranoj ugovornoj odredbi o kojoj stranka, konkretno tužiteljica, a koja ima svojstvo potrošača, nije imala mogućnost pregovarati niti utjecati na njegov sadržaj. Uostalom, to je potvrđeno iskazom tužiteljice, iz kojeg proizlazi da ista nije uopće upozorena niti upoznata s predmetnom odredbom u smislu na što se ista točno odnosi, što sve ulazi u navedeni iznos naknade, o njoj nije bilo mogućnosti pregovaranja, jer je njezin iznos banka unaprijed samostalno odredila i na njega korisnik kredita nije mogao utjecati, kao što nije mogao ni ugovor bez te odredbe tj. naknade zaključiti, jer se radilo o gotovom Ugovoru po principu "uzmi ili ostavi".

21. Dalje, činjenica jest da je ugovaranje nakade za jednokratne troškove obrade kredita bilo dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju, riječ je o nepoštenoj ugovornoj odredbi jer tuženik kao trgovac nije tužiteljicu kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, na štetu tužiteljice. Isto tako, navedena odredba

predmetnog Ugovora je nejasna i ne zna se točno na što se odnosi, a s obzirom na to da u istom članku navodi da se određuje u iznosu od 2,50%, a ista je u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita, dok se u nastavku iste odredbe članka 5. navodi kako se korisnik kredita obvezuje snositi i sve druge troškove za zaključenje predmetnog Ugovora, postavlja se doista pitanje koji su se to troškovi ovom naplaćenom naknadom zapravo podmirivali. Oni nisu ni usmeno pojašnjeni tužiteljici, niti su navedeni u kreditnoj dokumentaciji. Isto dovodi do zaključka kako je ova odredba o naknadi određena očito proizvoljno od strane tuženika, da je ista neodređena, nejasna i nepotpuna, radi čega ista nije isključena po članku 99. ZZP-a od ocjene nepoštenosti.

22. Na tuženiku je, kao trgovcu, bio teret dokazivanja da se o spornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, a on, u ovom postupku ničim nije dokazao da se o utuženoj odredbi iz čl. 5. Ugovora pojedinačno pregovaralo. Isto tako, tuženik ničim nije dokazao da je tužiteljicu prije i za vrijeme zaključenja ugovora, upoznao sa strukturom sporne naknade, tj. koji se to jednokratni troškovi obrade kredita nadoknađuju kako je to navedeno u predmetnom Ugovoru, niti je uopće objasnio značaj iste odredbe.

23. Nadalje, ovaj sud zaključuje da bi tužiteljica, ukoliko ne bi prihvatila navedenu odredbu Ugovora, bila ograničena u ostvarivanju svojih prava (zahtjev za kredit, sadržaj ugovora o kreditu, nametanje neke druge obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za jednokratne troškove obrade kredita nije bilo moguće sklopiti uopće ugovor o kreditu, pa je tom odredbom prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužiteljice kao potrošača.

24. Proturječno je opravdanje tuženika da se radi o zakonski utemeljenoj i uobičajenoj naknadi, u situaciji kad istovremeno u Ugovoru istu ne precizira. S obzirom na troškove kredita, isti se mogu, tek pretpostaviti kroz potrošnju uredskog materijala, uporabe informatičke opreme, javnobilježnički trošak i sl., ali koji ulaze u redovne troškove poslovanja banke kao novčarske institucije, i nikako ne mogu korespondirati odnosno biti u zavisnosti s visinom kredita. Isto se stoga protivi načelu savjesnosti i poštenja. Prema tome i u skladu s člankom 96. stavak 1., 2. i 4., člankom 99. i člankom 102. stavkom 1. i 2. ZZP-a, odlučeno je kao u točki I. izreke ove presude.

25. Kako je predmetna odredba utvrđena kao nepoštena ništetnom, ta se odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik je sukladno članku 323. ZOO-a, dužan tužiteljici vratiti ono što je primio po osnovi takve odredbe koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade koja joj je neosnovano naplaćena, pri čemu je između stranaka nesporno da je naplaćena dana 29. rujna 2010. godine u utuženom iznosu.

26. Shodno prethodnom, i u skladu sa člankom 323., člankom 1111. i člankom 1115. ZOO-a, odlučeno je kao u točki II. izreke ove presude.

27. Na dosuđeni iznos tužiteljici pripadaju i zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih

strana na štetu tužiteljice, pa je ista nepoštena i time ništetna, a tuženik je nepošten od trenutka njenog ugovaranja i naplate.

28. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, potraživanje tužiteljice nije zastarjelo iz razloga što je tužiteljica u ovom postupku tražila da sud spornu odredbu Ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. broj Su-IV-47/2020, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

29. Sud je rješenjem na pripremnom ročištu 21. svibnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 383,81 eura sukladno članku 40. stavku 3. ZPP-a, jer je po prigovoru tuženika, ocijenio da je tužiteljica doista suviše visoko odredila vrijednost predmeta spora u tužbi, u iznosu do 1.711,04 eura, pa ga je sud odredio u visini kondemnatornog dijela zahtjeva, odnosno u iznosu od 383,81 eura. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat naplaćene naknade, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora.

30. Odluka o trošku pod točkama III. i IV. izreke ove presude temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. u vezi s člankom 155. ZPP-a, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine” broj 138/23., dalje: Tarifa).

31. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe, ali ne u prekomjernom iznosu od 200,00 eura, već u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 7. t. 1. Tarife), sastava podnesaka od 8. srpnja 2025. godine, ali ne u prekomjerno zahtijevanom iznosu od 200,00 eura, već u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 8. t. 1. Tarife), zastupanja na ročištima 12. svibnja 2026. i 24. rujna 2026. godine, ali ne u prekomjernim iznosima po 200,00 eura svaki, već za svaki po 100,00 eura (Tbr. 9. t. 1.), što ukupno iznosi 400,00 eura. Tužiteljici je priznat i trošak sudske pristojbe na tužbu u plaćenom iznosu od 6,64 eura, te pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura. Sve navedeno ukupno iznosi 436,64 eura, a na koji iznos su tužiteljici dosuđene i zahtijevane zatezne kamate tekuće od dana donošenja ove presude, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

32. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Đakovu 2. listopada 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-06951**

Kontrolni broj: **09d7e-5306f-5772a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.